

[Undervisningsministeren.]

været modtagelig for åben og liberal debat. Men jeg forstår, at det er det ærede medlem altså ikke enig med mig i. Men når det ærede medlem siger, at denne sag vil uddybe kløften mellem politikerne og dansk videnskab, så er det ikke rigtigt. Vi fik en dag en henvendelse, der gik stærkt ind for udleveringen. Der var den forskel på den og den henvendelse, der gik imod, at denne henvendelse ikke på forhånd havde lagt hovedvægten på kvantiteten. Dermed være intet sagt om den anden henvendelse; jeg siger bare, at denne ikke på forhånd havde lagt hovedvægten på omfanget. Blandt de folk, der underskrev denne henvendelse om hurtig udlevering, som ønskede at fremhæve, at nu måtte denne sag løses, var der fremtrædende repræsentanter for dansk videnskab som professor Bach, professor Husfeldt, lektor, dr. phil. Henning Krabbe, professor Stangerup, adjunkt Nordhjem og flere.

Vi har på anden måde mødt dette, at det er ikke rigtigt, at der står en samlet front af videnskabsmænd i denne sag. Jeg har i den sidste tid af grunde, jeg ikke her skal komme ind på, haft særdeles mange forhandlinger og møder med ganske betydelige kredse af dansk videnskab, og der har ikke været tale om nogen kløft eller nogen drøftelse af denne sag. Det er ikke rigtigt, når det ærede medlem fremstiller det, som om der her er en front.

At jeg skulle have fejlet det ærede medlems ændringsforslag af bordet, er kun for så vidt rigtigt, som jeg anførte et argument og netop et argument, som det ærede medlem ikke turde tage op til debat, nemlig at havde islændingene ikke bevaret disse håndskrifter, hvoraf jo da i øvrigt Flåtøbøger også handler om islændingenes forhold til Grønland — det må vi ikke glemme — havde islændingene ikke opbevaret dem — de har jo ikke kunnet se dengang, hvilke ulykker de forårsagede med det — så havde det ærede medlem ikke haft noget at stille ændringsforslag om. Det er sagen, ganske enkelt, og det synes jeg nok giver islændingene en lille prioritet.

Så blot til sidst dette, at det drejer sig, som det er sagt stærkt af flere af de ærede medlemmer og ikke mindst af de ærede medlemmer hr. Helveg Petersen og hr. Dupont,

ikke i første række om forskningen. Der vil stadig være gode muligheder for forskning både her og i Island, og det kan jo ikke nytte noget, som man har gjort — og det er måske det mest beklagelige i denne sag — som bl. a. formanden for Den arnamagnæanske Kommission, professor Westergård-Nielsen har villet gøre, at nedvurdere islandsk videnskab, sådan som det er sket. En hel del af medlemmerne vil fra sidste behandling sikkert huske den opgørelse, vi dengang fik, der viste, hvem der i perioden, før instituttet flyttede over i sine nye lokaler, havde henvendt sig og anvendt håndskrifterne, hvem der havde arbejdet med håndskrifterne i årene 1935-1957. Det var 27 islændinge, 18 nordmænd, 15 englændere, 11 danskere, 10 svenskere, 3 tyskere, 1 schweizer, 1 færing, 1 amerikaner, 1 hollænder og 1 czekoslovak. Det kan jo ikke nytte noget på denne baggrund at komme og sige, at islændingene ikke har forsket og ikke har mulighed for at forske med den uddannelse og baggrund, de har i dag.

Jeg tror, professor Westergård-Nielsen, som jeg ellers ikke er enig med på mange punkter i denne sag, har ret på et andet punkt, nemlig da han sagde i sin efterhånden herostratisk berømte kronik i 1952, at sandhedskernen i dette tilfælde er, at studiet af islandsk sprog og litteratur i virkeligheden har brug for 2 centre; ét og kun ét studiecenter løber ofte risiko for at stagnere med tiden. Nu imødekommer vi professor Westergård-Nielsen og skaber, jeg vil ikke sige de to centre — det ville igen at være nedvurdere islændingene, de har deres center, men vi giver dem altså rimeligere forskningsvilkår i det dygtigt opbyggede center, de allerede har.

Jeg vil også gerne her til sidst advare imod, at man tager stilling til dette forslag ud fra en snæver nationalisme, som vi ellers er lykkeligt fri for i de nordiske lande. Vi kan se ude omkring i verden, hvad en appel til chauvinisme og snæver nationalisme kan føre til, og vi har kunnet se det tidligere i Nordens historie. Den tid er heldigvis forbi. Der kan meget let, det er jeg helt klar over, skabes øjeblikksstemninger af snæver nationalistisk art, men det har intet med ansvarligt folkestyre at gøre.

Det, det drejer sig om, er en historisk